Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 21

Önceki Bölüm : Güzel Filip

İskoçyalı Tapınakçılar

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın Papanın buyruğuyla kapatılmış olması, ne bu şövalyelerin tümünün ne de örgütlerinin artık sonunun geldiği demektir.

Fransız asıllı Tapınak Şövalyelerinden kimisi saklanmayı, kimisi kimliğini değiştirmeyi, kimisi de yurt dışına kaçmayı başarmıştı. Kimisi zaten öteden beri bir başka ülkedeydi.

Üstelik bu iş Fransa ile bitmiyordu ki!... Tarikatın diğer ülkelerde birçok karargâhı, çok sayıda üstadı ve şövalyesi vardı.

Fransa Kralı 4. Philippe, bu örgütün kökünü kazıyabilmek amacıyla diğer ülkelerin krallarını da etkilemeye çalıştı; girişimlerde bulundu.

Fakat bunlar pek bir işe yaramadı. Papanın yaptırımcı nitelikli bildirgesine karşın, çoğu ülkelerde Tapınakçılara hayli ılımlı davranıldı. Bazılarında el üstünde bile tutuldular.

* * *

Aragonya Kralı 2. Jaime, daha Papanın buyruğu yayımlanmadan önce, Fransa Kralının yaptığı gibi ülkesindeki Tapınak Şövalyelerini tutuklatmıştı. Yargılama birkaç yıl sürdü. Tümü suçsuz bulunarak serbest bırakıldı.

Fakat Engizisyon'un yürüttüğü yargılamaların sonunda Tapınak Şövalyeleri arasında suçsuz hiç kimse çıkmayınca, 4. Philippe, Aragonya Kralı'ndan bunu göz önünde tutarak yargılamaları yeniden yaptırmasını istedi. 2. Jaime, ona hayli sert sayılabilecek bir dille şöyle bir yanıt verdi: «Sen kendi işine bak!... Benim ülkemde ne yapılması gerektiğine sadece ben karar veririm. Buna papa bile karışamaz.»

*** * ***

Tapınak Şövalyelerinin yargılanmalarının sonucu İtalya'daki krallıklarda hayli şaşırtıcı çıktı. Lombardiya ve Ravenna'da suçsuz bulundular; Toskana ve Navarra krallıklarında ise suçlu.

Birbirine komşu ülkelerde neden böyle çelişkili bir sonuç alındığına ilişkin bir yorumda şöyle deniyor:

"Çünkü Lombardiya ve Ravenna'da işkence uygulanmamış, Toskana ve Navarra'da ise uygulanmıştı."

Papalığın Avignon'a alınmış bulunmasına karşın merkezi Roma'da olmak üzere varlığı süren Kilise devletinde de 8 şövalye yakalanmıştı. Onların da sonu farklı olmadı.

O tarihlerde Fransa Krallığı'nın uydusu gibi olan Napoli'de ise trajik olarak nitelenebilecek bir olay yaşandı: 48 Tapınak Şövalyesi tutuklandı ve sorgusuz yargısız suçlu sayılarak anında idam edildi.

*** * ***

Fransa'nın kapı komşusu Lorraine'de, 4. Frederick, Fransa Kralı'na açıkça karşı çıkıp olanca gücüyle Tapınak Şövalyelerini korudu.

Lorraine hanedanı öteden beri Fransa kralları ile uyuşamadığı için, bu tutumu pek yadırgamamak gerekir.

Kutsal Roma İmparatoru 7. Heinrich de Lorraine düküne arka çıkmıştı ama Almanya bölgesinde ne yapılacağına karar verilmesi için Mainz kentinde bir konsey toplantısı yapılıp bu konunun incelenmesini öngördü.

Tapınak Şövalyelerinin Alman ülkelerindeki üstadı Hugo von Gumbach, toplantı gününde kararlı bir eylem sergiledi. Ülkede bulunan tüm Tapınak Şövalyeleri ve çavuşlarını, zırhlarını ve silahlarını kuşanmış olarak toplantının yapılacağı binanın önünde askeri düzene geçirip beklemeye başladı. Ses çıkarmadılar; herhangi bir harekette de bulunmadılar; sadece beklediler.

Konsey, Fransa Kralı ile Papa her ne derse desin Tapınak Şövalyelerinin suçlu olmadığına karar verip, tutuklanmalarını gereksiz buldu. Onlar da sanki binanın kapısı önünde tutuklanmayı bekliyordu!

*** * ***

İngiltere Kralı 2. Edward, 4. Philippe'in kızı Isabelle ile evliydi. Gerçi araları iyi değildi; zaten bu evliliğe gönülsüzce razı olmuştu ama diplomatik bir tutum takınarak gerek Fransa Kralı'nın dileğine gerekse Papa'nın buyruğuna uyarmış gibi davrandı. İngiltere'deki Tapınak Şövalyelerinin ileri gelenleri arasında birkaçını, bambaşka bahanelerle tutuklattı. Sıradan bir mahkemede hızla yargılandıktan sonra, birkaç yıl için manastırlarda sürgün olarak kalma cezasına çarptırıldılar.

Buna karşın kapatılmış tarikatın Londra'daki üstadı William de la More, yargıçların kararını protesto ederek bir gösteri yaptı. Bu nedenle yakalanıp Londra Kulesi'ne kapatıldı. Bir daha oradan çıkamadı. Birkaç yıl sonra orada öldü. [Özgün adı "London Tower" olan bu yer aslında bir kule değil, hisardır. Tarihte, özellikle politik suçlular orada hapsedilirdi.]

* * *

2. Edward ile yakın ve sıcak ilişkileri bulunan Portekiz Kralı Dinis, Tapınak Şövalyelerinin, ileri sürüldüğü gibi suçlar işlemiş olduğuna inanmıyordu. O güne dek hiç yanlış ya da yadırganacak bir davranışları görülmemişti. Buna karşın, Papanın isteği üzerine Tarikatın yapıp etmelerini sıkı bir denetlemeye aldı. Bu inceleme ve araştırmanın sonunda, Aragonya Kralı 2. Jaime gibi o da Tapınakçıların İber Yarımadası'nın hiçbir yerinde hiçbir suç işlememiş olduğu kararına vardı.

Bununla birlikte Kral Dinis, Tapınak Şövalyelerini korumaya kalkışmadı; kendi çıkarlarını öncelikli tuttu. Papa, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın tüm mal varlığının Hastanecilere devredilmesine ilişkin buyruğunu yayımlayınca, bu konuda ortaya şöyle bir tez koydu:

«Tapınak Şövalyelerinin Portekiz'de sanki sahip olmuş gibi kullandığı tüm taşınmaz mülk aslında Portekiz Krallığı'nın yani benimdir. Ben, malımı istediğim gibi kullanır, istediğim gibi kullandırırım. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatılması Papanın sorunudur. Kendisine bağlı olan bir kurumu ne yapacağına karışamam. O da bana karışamaz.»

Bundan sonra Kral Dinis, **"İsa'nın Tarikatı"** [Portekizce "Ordem de Cristo"] adını verdiği ve doğrudan kendisine bağlı olarak çalışacak bir dinsel ve askerî tarikat kurdu.

Birkaç yıl sonra, Papa 22. Jean Portekiz'deki bu yeni tarikatı onayladı hatta Tapınak Şövalyeleri gibi bu tarikatın da Sistersiyen Tarikatı'nın kurallarına göre çalışıp, Tapınak Şövalyelerinin ambleminin bir benzerini kullanmalarını bile kabul etti.

* * *

4. Philippe neden Fransa'daki Tapınak Şövalyelerini yok etmekle kalmayıp, diğer ülkelerde bulunanların da yok edilmesine uğraştı ki?

İşte bu, yanıtı verilemeyen bir sorudur. Sadece yorum yapılır.

Kimileri, "hiçbir şey elde edemeyince hıncını gideremediğini" söylemiştir. Kimileri, "diğer Tapınak Şövalyelerinin Fransa'ya gelip başına iş açmasından korktuğunu" belirtmiştir. Kimilerine göre ise, bu işin ardında çok daha başka bir niyet vardır.

Ne gibi bir niyet?

Bunun da yorum niteliğinde olan yanıtı, döner dolaşır Tapınakçıların hazinesine bağlanır. 4. Philippe'in, tek başına ele geçiremediği bu hazineyi, hiç olmazsa başkalarıyla ortak olarak paylaşmak gibi bir düşünceye kapılması olasılığı üzerinde durulur.

Olabilir mi?... Onun açısından belki ama başkası niçin paylaşsın ki?

Robert Bruce

İskoçların tarihteki ünlü krallarından 3. Alexander, 1286 yılında geçirdiği bir kaza sonucunda ölüvermişti.

Henüz bir oğlu olmadığı için, İskoçların krallığı ortada kalmıştı.

Tahtın tek varisi durumunda olan 3. Alexander'in kızı Margaret, Norveç kralıyla evliydi. Oğlu yoktu. Olsaydı bile, İskoçlar, Norveç kanını taşıyan birini, -kendi deyişleriyle bir "Viking"i- kral olarak kesinlikle kabullenmezdi. Zaten 3. Alexander önceki İngiltere kralının kız kardeşiyle evlendiğinde de, bunu hiç hoş karşılamamışlardı. İskoçlara göre, iyi ki İngiliz asıllı kraliçe bir erkek çocuk doğurmamıştı.

Buna "ırkçılığın dik âlâsı" diyebilirsiniz.

Doğru, öyle ama İskoçlar, kendi açılarından haklı sayılırdı. İngilizlere güven olmazdı.

Nitekim işte kısa bir süre için bunalım sayılabilecek bu durumu bahane eden İngiltere Kralı Edward, hazır fırsatı eline geçirmişken İskoçya'yı egemenliği altına almaya yeltenmişti. Bunun üzerine, tahta çıkabilmek için kendi aralarında didişip duran İskoç baronlar, hemen İngiltere'ye karşı güç birliği etti. Onların kralı ancak Kelt soyundan gelme biri olabilirdi. İngilizlerin egemenliğini kesinlikle kabul edemezlerdi.

İskoçya, bundan sonraki 20 yılı "kralsız" geçirdi.

Sonunda İskoçların krallığı için iki aday belirlendi: John Comyn ile Robert Bruce.

John Comyn dindar bir adamdı. Katolik Kilisesi'nin desteğini alacağından hiç kimsenin kuşkusu yoktu.

Robert Bruce için ise "nasıl bir inancının olduğu, hatta bir inancının olup olmadığı bile belirsiz sergüzeştin biri" denebilirdi.

*** * ***

Şimdi kanlı bir olay anlatacağız. Biraz ürpertici sayılabilirse de, bu olayı anlatmak gerek; çünkü iki kral adayı arasındaki çekişmenin özünü açıklıyor.

John Comyn ile Robert Bruce, 10 Şubat 1306 günü, bir rastlantı sonucu Dumfries kentindeki Grey Friars Kilisesi'nde karşılaştı.

Aralarında önce bir iki söz atışması oldu; derken tartışma çıktı.

Robert Bruce, John Comyn'in İskoç halkının çıkarlarına ihanet ettiğini söyleyip onu Katolik Kilisesi'ne kuyruk sallamakla suçladı.

John Comyn de ona «Asıl köpek sensin... Üstelik soyu sopu belirsiz tanrı tanımazın birisin. Hiçbir zaman kral olamazsın.» dedi.

Robert buna çok sinirlendi ve birdenbire hançerini çekip John Comyn'in göğsüne sapladı. Bir an durdu. Sonra bir daha ve bir kez daha vurdu.

John Comyn bu beklenmedik darbeye karşı savunma fırsatı bulamamıştı. Üç kez üst üste hançerlenmiş olmasına karşın dayanıyordu. Kiliseden kaçmaya çalıştı. Bir yandan da «Seni gidi soysuz it!» diye bağırıyordu.

Robert çılgına dönmüştü. Bir Katoliğin kendisini tanrı tanımaz olarak nitelemesine hiçbir diyeceği olmazdı. Bunun yanıtı vardı. Köpekliğe de aldırmayabilirdi. Zaten bunu önce kendisi söylemişti. Fakat birisi kalkıp ona "soysuz" diyecek olursa, buna dayanamazdı. Öğüneceği tek bir şey varsa, soyuydu. O bir İskoçtu. Anası, babası, onların ana ve babaları, tüm ataları İskoçtu; hiçbir katışığı olmayan **halis Kelt**.

John Comyn'in peşinden koştu; yakalayıp yere yıktı. Saçlarını kavrayıp canhıraş bir şekilde onu gerisin geriye, içeri sürükledi.

Kilisenin döşemesi kan içinde kalmıştı.

Robert, «Geber!» diye bağırarak John Comyn'i kilisenin sunağı üzerine sırt üstü yatırdı.

Önce boğazını kesmek niyetindeydi ama her nedense caydı. Hançeri fırlatıp attı. Üzerine çullanıp, elleriyle sarsa sarsa, boğazlayarak öldürdü.

*** * ***

Hıristiyanlığın asal kurallarına göre kilisede kavga edilmez. Hele burada, "Tanrı'nın evi" sayılan bu kutsal yerde kan dökülmesi, kilise döşemesinin kirletilmesi büyük saygısızlıktır, suçtur.

Bir kral adayının bir diğerini bilerek öldürmesi, antik Pagan geleneğidir ve puta taparlık sayılır.

Fakat olaya bir de Robert Bruce açısından bakalım:

Onun emeli, kral olunca İskoçların eski gelenekleri üzerine kurulu bir **"Kelt İmparatorluğu"** oluşturmaktı. Yüzyıllardan beri terk edilmiş, unutulup gitmeye yüz tutmuş olan Kelt Kilisesi de yeniden canlandırılabilirdi. Katolik Kilisesi umurunda bile değildi.

Bu olayı duyan Papa 5. Clementhus, hemen üstüne düşeni yani yapılması gerekeni yaptı; Robert Bruce'u aforoz etti.

Beriki aldırmadı. 25 Mart 1306 günü tahta çıkarak taç giydi. Ayrıca, eski Kelt inançları ve geleneklerine uygun bir diğer tören daha yaptırdı.

Birkaç ay sonra, Fransa Kralı 4. Philippe Fransa'da Tapınak Şövalyelerini tutuklamaya girişirken, Robert Bruce kendi ülkesinde onlara kucak açtı. Geniş olanaklar sağladı.

Bu kez Papa 5. Clementhus çok kızdı. Öfkeyle, aslında yapılması hiç de gerekmeyen bir iş daha yaptı: Tüm İskoç halkını aforoz etti.

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri ile İskoçlar arasında öteden beri sıcak ilişkiler vardı. Bunlar çok yıllar önce oluşmuştu. Tarikatın ilk büyük üstadı Hugues de Payen, ülke gezilerine İskoçya ile başlamış, tarikatın ilk karargâhını orada kurmuştu. Karısı Catherine de St. Clair'in, ünlü İskoç ailelerinden bazılarıyla yakın akraba düzeyinde bağlantıları vardı. Bunların başında **Sinclair ailesi** gelmekteydi.

Denir ki; İskoçya'daki Tapınak Şövalyeleri, kralın kendilerine gösterdiği konukseverliğin karşılığını fazlasıyla ödedi.

Bunun öyküsü de kısaca şöyle:

Robert Bruce, İngiltere'nin İskoçya üzerinde egemenlik taslamasına kesin bir şekilde son vermek istiyordu. Bunu diplomatik yoldan sağlayamıyordu. Savaşacaktı. Aslında umutsuz bir savaş olacak gibiydi bu. İngiliz ordusu ile kolay kolay baş edemeyeceğini o da biliyordu ama direnmek zorundaydı.

Nitekim öyle oldu. Robert Bruce, 1314 yılında İngiltere Kralı 2. Edward ile tutuştuğu **Bannockburn Savaşı**'nı yitirmek üzereydi. Savaştan sonra hiç kuşkusuz İskoçya öncekinden daha ağır koşullar altında bırakılacak, İngiltere'nin boyunduruğuna girecekti.

Robert Bruce, kaderine razı oldu. Daha çok kan dökülmemesi için tam ister istemez teslim olacaktı ki, üzerine beyaz tunikler giymiş birtakım atlılar beliriverdi. Dört yüz kadar şövalyeden oluşan bu grup, olağanüstü hızlı bir manevrayla İngiliz ordusunun üzerine saldırıp, bir anda darmadağın etti.

Atlıların üzerinde, göğüslerinde kırmızı bir haç bulunan tunikler, birinin elinde kocaman bir siyah-beyaz flâma vardı.

İngilizler, üstlerine gelenlerin bu atlıların Tapınak Şövalyeleri olduğunu anlamıştı. Topu topu dört yüz şövalye koskoca bir orduya bir şey yapamazdı ama İngiliz askerleri korkup çil yavrusu gibi dağıldı. Birdenbire ortaya çıkmış olan bu şövalyeler aslında doğru dürüst savaşmadı bile. Aşağıdaki tablo, işte bu saldırıyı yansıtıyor.

Kaynak: http://www.goodreads.com/author_blog_posts/2533836_.....

Özetle değinmiş olduğumuz Bannockburn Savaşı ile ilgili olmak üzere, hiçbir zaman anlaşılamamış, yanıtı bulunamamış bir soru var:

Acaba İngiliz ordusunu dağıtanlar sahiden Tapınak Şövalyeleri miydi, yoksa aralarında sadece birkaç Tapınak Şövalyesi vardı da çoğunluğunu onlar gibi giyinmiş İskoç askerleri mi oluşturmuştu?

Çünkü o tarihte Fransa'dan kaçıp gelenler ile birlikte olsa bile, İskoçya'da bu kadar çok sayıda Tapınak Şövalyesinin bulunması akla yatkın düşmüyor. Eğer hepsi gerçekten de Tapınak Şövalyesi idiyse, o zaman Fransa'dan İskoçya'ya göçen şövalyelerin sayısının sanıldığından da çok olması gerekir.

Gerek Fransa Kralı 4. Philippe gerekse Papa 5. Clementhus, bu olayı duyar duymaz hemen o kişilerin Tapınak Şövalyesi değil, öyle giyinmiş sahtekârlar olduğunu, İskoçların İngilizleri kandırdığını ileri sürdü.

İster gerçek ister sahte Tapınak Şövalyeleri olsun, her kim olursa olsunlar, Bannockburn Savaşı ile İskoçya'ya bağımsızlığını yeniden kazandırdılar.

Nitekim sonradan, bu atlıların başındaki komutanın **Sir Henry Sinclair** olduğu öğrenildi. Ona, en yakınında oğlu William Sinclair eşlik ediyordu.

İngiltere Kralı 2. Edward bu olaya çok sinirlendi. İngiltere'de ne kadar Tapınak Şövalyesi kalmışsa hepsini yakalatıp hapse attırdı. Ardından tarikatın İngiltere'de kalmış tüm taşınmazlarına da el koydu.

Öte yanda Robert Bruce, mutluluğundan bulutlar üzerinde uçuyor gibiydi. Tapınak Şövalyelerini **"Order of the Elder Brothers of Rosy Cross"** *(Güllü Haçın İleri Gelen Kardeşlerinin Tarikatı)* adını verdiği yeni bir örgütün çatısı altında topladı. Başına da kendisi geçti. [Burada, daha 14. yüzyıl başında, bir Rozkrua örgütünden söz edilmekte oluşu dikkat çekicidir.]

İskoçyalı Tapınakçılar ya da **Tapınakçı İskoçlar** olarak anabileceğimiz bu topluluk, en görkemli dönemini, Stuart hanedanının 17. yüzyılda İngiltere tahtına da çıktığı, böylece Britanya'da Birleşik Krallık olgusunun oluştuğu dönemde yaşadı. Tarikatın örgütsel varlığı, 18. yüzyıl ortalarına kadar sürdü.

*** * ***

Robert Bruce ile bağlantılı olmak üzere kısa bir öykümüz daha var. Ancak önce bir açıklama yapmak yararlı olabilir: Hani ölen bir kişinin cenazesinin defnedilmek üzere memleketine gönderildiği söz konusu olur ya... Benzer bir uygulama, tarihte Hıristiyan toplumlarında da görülmüştür. Ancak, sadece krallar ve ileri gelen komutanlar için geçerli sayılıp uygulanan bu gelenekte, çok zor olması nedeniyle cesedin bütünü taşınmazdı. Sadece yüreği çıkarılır, yolculuk boyunca dayanması için mumyalanıp yollanırdı. İnsanın temel kimliğinin yüreğinde saklı olduğu öngörüldüğünden, bu yeter sayılırdı.

Robert Bruce 1329 yılında öldü. Bir vasiyeti vardı. Ölünce, yüreğinin, Kudüs'e götürülüp Kutsal Mezar'a gömülmesi dileğinde bulunmuştu.

Bu araya bir yorum sıkıştıralım: Robert Bruce bunu dinsel inancı nedeniyle istemiş olamaz. Demek ki, Kudüs'ü ana yurdu olarak benimsemişti. Gerçi soy ağacı incelendiğinde böyle bir sonuca varılamıyor ama belki özel bir kaynaktan bir gizli bilgi edinmişti; belki de Merovenjler gibi Keltlerin soyunun da Kudüs'e kadar uzandığını sanıyordu.

Bu amaçla, Henry Sinclair'in oğlu William Sinclair ile Sir James Douglas, yanlarına üç şövalye daha alarak Robert Bruce'un yüreğini Kudüs'e götürmek üzere denizden yola çıktı. Ancak bu vasiyeti yerine getirmeyi başaramadılar. Cebelitarık Boğazı'nı geçtikten az sonra Endülüs yakınlarında Müslümanlarla karşı karşıya geldiler. Dördü çatışmada öldü. İçlerinden sağ kalabilmiş olan, Robert Bruce'un yüreğini gerisin geriye getirip, İskoçya'da defnetti.

İskoçlar, taparcasına sevdikleri bu liderlerinin yüreğinin öz yurdunda kalmasından ötürü çok daha mutlu oldu.

Tapınakçı İskoçlar

Hani Papa 5. Clementhus'un Tapınak Şövalyelerine ait tüm mal ve mülkün Hastanecilere devredilmesine ilişkin buyruğundan sonra çoğu kralların telaşa kapılıp, bunlara bir an önce el koymak için kendilerine gerekçe uydurmaya giriştiklerinden söz etmiştik ya... Bunun en azından İskoçya'da yapılmış olması beklenir, değil mi?

Hayır!... Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılmasından kısa bir süre sonra, Robert Bruce, bu örgütün İskoçya'daki tüm mal varlığının Hastanecilere devredilmesi gerektiğini bildiren bir buyruk yayımladı.

Bu da nereden çıktı?... Acaba yaptıklarından ötürü pişman mı olmuştu? Yoksa Katolik Kilisesi'ne şirin görünmeye mi çalışıyordu?

Robert Bruce'un Kilise ile arasını düzeltmek gibi bir tasası yoktu. Bambaşka bir niyeti vardı. İleri görüşlü davranmış, bir entrika çevirmişti. Ülkesinde bir dediği iki edilmezdi ama her nasılsa bu buyruk sözde kalmaktan öteye gidemedi. Hastanecilere herhangi bir mal ya da mülk devreden çıkmadı. Robert Bruce da hiç kimseyi buna zorlamadı ve buyruğunun neden uygulanmaya konmadığını sorgulamadı.

İskoçya'daki Hastaneciler hayli umutlanmıştı. Ancak herhangi bir gelişme olmayınca çekingen davranıp sessiz kaldılar. Bu konunun üzerine varmadılar. Kralın buyruğu elbette yerine getirilirdi. Sabırla beklediler.

Ne sabır, ne bekleyiş ama!… Tam 15 yıl…

Robert Bruce ölünce, Hastaneciler, sırasının gelmiş olduğunu düşünüp Tapınakçılardan kalma mal ve mülk üzerinde hak ileri sürdü.

Şaşkınlık içinde kaldılar. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın İskoçya'da önceden kalma hiçbir mal varlığının olmadığı söyleniyordu. Oysa yapmış oldukları ayrıntılı bir araştırmaya göre, "Terrae Templariae" *(Tapınakçıların Arazisi)* olarak anılmış 519 taşınmaz mülk olması gerekiyordu.

Şimdi belli soyluların sahip çıktığı arazilerin hatta şatoların ve kiliselerin aslında onların malı değil, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın olduğunu ileri sürdüler.

Tapu kayıtlarını tutan devlet görevlileri onlara şöyle dedi:

«O yerler aslında Tapınakçıların malı değildi. Onlardan alınmış borçlara karşılık ipotek edilmişti. Bu nedenle sanki tarikatın malı gibi görünmüş olabilir. Söz konusu borçlar kapatıldı. İpotek kalktı ve ilgililer mallarına sahip olma hakkını korudu.»

Hastaneciler, bunun düpedüz yalan olduğunu biliyordu ama yapılabilecek bir şey yoktu. Elleri kolları bağlı kalmıştı. Elbette Tapınakçılara bağışlanmadan önce bu mallar birilerine aitti. Bu bilinmedik bir şey değildi ki... Yalan olan ipotek konusuydu. Hepsinin birden çözülmesi mantığa aykırıydı.

Bunlar, daha Robert Bruce'un buyruğundan önce, İskoç asıllı birtakım seçkin soyluların üzerine geçirilmişti. Buna itiraz da edilemezdi. Çünkü daha tarikatın kuruluşundan önce de zaten o ailelerinin malıydı.

Hastaneciler düpedüz kandırılmıştı ama itirazlarını kime iletebilirlerdi ki!... İskoçya'da onlardan yana olup, Tapınak Şövalyelerinin arta kalanlarına karşı çıkacak bir yetkili mi vardı?... Tapınakçılar, göz göre göre İskoçya'daki önceki mal varlığı üzerindeki haklarını, bunlardan yararlanmayı sürdürüyordu.

Ancak aradan bir kuşak geçmiş, şimdi *"İskoçya'daki Tapınakçılar"*ın yerini "Tapınakçı İskoçlar" almıştı. Bunların çoğu, İskoçya'nın ileri gelen ailelerinin bireyleriydi.

Ha İskoçya'nın falanca ailesi, ha Tapınak Şövalyeliği!...

Bu ülkede artık bu iki kavram birbirinden pek ayırt edilemez olmuştu.

İskoçya'daki bu olgu yaklaşık dört yüzyıl sürdü.

Sonraki Bölüm : Tapınakçıların Gizemi